

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

2 септември 2021 година*

„Преюдициално запитване — Член 267 ДФЕС — Понятие за национална юрисдикция — Критерии — Procura della Repubblica di Trento (районна прокуратура Тренто, Италия) — Недопустимост на преюдициалното запитване“

По дело C-66/20

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Procura della Repubblica di Trento (районна прокуратура Тренто, Италия) с акт от 15 януари 2020 г., постъпил в Съда на 24 януари 2020 г., в рамките на производство за признаване и изпълнение на европейска заповед за разследване по отношение на

ХК,

при участието на:

Finanzamt für Steuerstrafsachen und Steuerfahndung Münster,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: М. Vilaras, председател на състава, N. Piçarra, D. Šváby, S. Rodin и К. Jürimäe (докладчик), съдии,

генерален адвокат: М. Campos Sánchez-Bordona,

секретар: А. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

- за италианското правителство, от G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от G. Aiello и E. Figliolia, avvocati dello Stato,
- за германското правителство, от J. Möller, M. Hellmann и F. Halabi, в качеството на представители,
- за португалското правителство, от L. Inez Fernandes, A. Pimenta, D. Capinha, P. Barros da Costa и L. Medeiros, в качеството на представители,

* Език на производството: италиански.

– за Европейската комисия, от С. Cattabriga и М. Wasmeier, в качеството на представители,
след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание
от 11 март 2021 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 2, буква в), подточка ii) от Директива 2014/41/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 3 април 2014 година относно Европейска заповед за разследване по наказателноправни въпроси (ОВ L 130, 2014 г., стр. 1).
- 2 Запитването е отправено във връзка с искане за изпълнение в Италия на европейска заповед за разследване, издадена по отношение на ХК от Finanzamt für Steuerstrafsachen und Steuerfahndung Münster (Служба „Данъчно-наказателни дела и данъчни разследвания“, Мюнстер, Германия) (наричана по-нататък „служба „Данъчно-наказателни дела“ в Мюнстер“).

Правна уредба

Правото на Съюза

- 3 Съображение 34 от Директива 2014/41 гласи:
„Поради обхвата си настоящата директива урежда само временни мерки с цел събиране на доказателства. В това отношение следва да се подчертае, че всяка вещ, включително финансови активи, може да бъде обект на различни временни мерки в хода на наказателното производство, не само с цел събиране на доказателства, но и с цел конфискация. Разграничаването между двата вида цели на временните мерки невинаги е очевидно и целта на дадена временна мярка може да се промени в хода на производството. Поради тази причина от решаващо значение е да се поддържа безпроблемна връзка между различните инструменти, приложими в тази област. Освен това по същата причина преценката дали дадена вещ ще се използва като доказателство и съответно ще бъде обект на ЕЗР следва да се остав[я] на издаващия орган“.
- 4 Член 1 от Директивата е озаглавен „Европейска заповед за разследване и задължение за изпълнението ѝ“ и параграфи 1 и 2 от него предвиждат:
„1. Европейска заповед за разследване (ЕЗР) е съдебно решение, което е било издадено или потвърдено от съдебен орган на държава членка („издаващата държава“), за извършване на едно или няколко конкретно(и) процесуално-следствено(и) действие(я) в друга държава членка („изпълняващата държава“) с оглед получаване на доказателства в съответствие с настоящата директива.

[...]

2. Държавите членки изпълняват ЕЗР въз основа на принципа на взаимно признаване и в съответствие с настоящата директива“.

5 Член 2 от посочената директива е озаглавен „Определения“ и предвижда:

„За целите на настоящата директива се прилагат следните определения:

[...]

в) „издаващ орган“ означава:

- i) съдия, съд, съдия-следовател или прокурор, компетентен по разглеждания случай; или
- ii) друг компетентен орган, определен от издаващата държава, който в съответния случай действа в качеството си на разследващ орган в наказателното производство и е компетентен да разпорежда събирането на доказателства в съответствие с националното право. Освен това, преди да бъде предадена на изпълняващия орган, ЕЗР се потвърждава след проверка на съответствието ѝ с условията за издаване на ЕЗР по настоящата директива, по-специално условията, посочени в член 6, параграф 1 от настоящата директива, от съдия, съд, съдия-следовател или прокурор в издаващата държава. Когато ЕЗР е потвърдена от съдебен орган, този орган може също да бъде разглеждан като издаващ орган за целите на предаването на ЕЗР;

г) „изпълняващ орган“ означава орган, който е компетентен да признае ЕЗР и да осигури нейното изпълнение в съответствие с настоящата директива и с процедурите, приложими при сходен национален случай. Такива процедури може да изискват съдебно разрешение в изпълняващата държава, когато това е предвидено в националното ѝ право“.

6 Член 5 от Директивата е озаглавен „Съдържание и форма на ЕЗР“ и параграф 1 от него предвижда:

„ЕЗР, съдържаща се във формуляра, предвиден в приложение А, се попълва и подписва, а съдържанието ѝ се заверява като вярно и точно от издаващия орган.

ЕЗР съдържа по-конкретно следната информация:

а) данни за издаващия орган и, ако е приложимо, за потвърждаващия орган;

[...]“.

7 Член 6 от Директива 2014/41 е озаглавен „Условия за издаване и предаване на ЕЗР“ и гласи:

„1. Издаващият орган може да издаде ЕЗР само, ако са изпълнени следните условия:

- а) издаването на ЕЗР е необходимо и пропорционално на целта на производствата, посочени в член 4, като се отчитат правата на заподозряното или обвиняемото лице; и
- б) процесуално-следственото(ите) действие(я), посочено(и) в ЕЗР, би(ха) могло(ли) да бъде(ат) разпоредено(и) при същите условия в сходен национален случай.

2. Условието, посочено в параграф 1, се преценяват от издаващия орган за всеки отделен случай.

3. Когато изпълняващият орган има основания да счита, че условията, посочени в параграф 1 не са изпълнени, той може да се консултира с издаващия орган за важността на изпълнението на ЕЗР. След тази консултация издаващият орган може да реши да оттегли ЕЗР“.

8 Член 9 от посочената директива е озаглавен „Признаване и изпълнение“ и параграфи 1—3 от него предвиждат:

„1. Изпълняващият орган признава ЕЗР, предадена в съответствие с настоящата директива, без да изисква допълнителни формалности и прави необходимото за нейното изпълнение по същия начин и при същите условия и ред, както ако въпросното процесуално-следствено действие е било разпоредено от орган на изпълняващата държава, освен ако този орган реши да се позове на някое от основанията за непризнаване или неизпълнение или на някое от основанията за отлагане, предвидени в настоящата директива.

2. Изпълняващият орган спазва формалностите и процедурите, изрично посочени от издаващия орган, освен ако в настоящата директива не е предвидено друго и ако тези формалности и процедури не противоречат на основните принципи на правото на изпълняващата държава.

3. Когато изпълняващ орган получи ЕЗР, която не е била издадена от издаващ орган съгласно посоченото в член 2, буква в), изпълняващият орган връща тази ЕЗР на издаващата държава“.

9 Член 11 от Директивата е озаглавен „Основания за непризнаване или изпълнение“ и в параграф 1 от него са изброени основанията за непризнаване или неизпълнение на европейска заповед за разследване в изпълняващата държава.

10 Формулярът на европейска заповед за разследване, включен в приложение А към Директивата, съдържа в частност раздел Л, в който при необходимост трябва да се посочат данните за съдебния орган, който е потвърдил европейската заповед за разследване.

Германското право

11 Член 386 от Abgabenordnung (Данъчен кодекс), в приложимата му към фактите в главното производство редакция, гласи:

„(1) При съмнение за извършено данъчно престъпление данъчният орган започва разследване на съответното деяние. За целите на настоящия раздел „данъчен орган“ са Hauptzollamt [Главна митническа служба], Finanzamt [данъчна служба], Bundeszentralamt für Steuern [Федерална данъчна служба] и Familienkasse [Каса за семейни обезщетения].

(2) Данъчният орган провежда самостоятелно разследването при спазване на ограниченията по член 399, параграф 1 и членове 400 и 401, когато деянието:

1. съставлява изцяло данъчно престъпление; или
2. съставлява и нарушение на други наказателни закони и нарушението е свързано с църковните данъци или други публични вземания, които имат отношение към елементите на данъчната основа, облагаемата основа за данъците върху недвижимите имоти или размера на данъка.

(3) Параграф 2 не се прилага, ако обвиняемият е с мярка за неотклонение задържане под стража или принудително настаняване.

(4) Данъчният орган може във всеки момент да изпрати наказателното дело на прокуратурата. Прокуратурата може във всеки момент да иземе наказателното дело. И в двата случая прокуратурата може със съгласието на данъчния орган отново да върне наказателното дело на данъчния орган“.

12 Член 399, параграф 1 от този кодекс гласи:

„Когато води самостоятелно разследването на основание член 386, параграф 2, данъчният орган упражнява правата и задълженията, които има прокуратурата в досъдебното производство“.

13 Член 400 от Данъчния кодекс гласи:

„Когато в хода на разследването се съберат достатъчно данни за повдигане на обвинение, данъчният орган внася искане в съда за постановяване на определение в опростено наказателно производство, ако делото отговаря на условията за това; ако не отговаря, данъчният орган изпраща делото на прокуратурата“.

Италианското право

Наказателно-процесуалният кодекс

14 Член 257, параграф 1 от Codice di procedura penale (Наказателно-процесуален кодекс) гласи:

„Обвиняемият, лицето, чието имущество се иззема, и лицето, което би имало право на връщане на имуществото, могат да обжалват акта за изземане на имущество, включително от гледна точка на материалната му законосъобразност, по реда на член 324“.

Законодателен декрет № 108/17

15 Директива 2014/41 е транспонирана в италианското право с Decreto legislativo n. 108 — Norme di attuazione della direttiva 2014/41/UE del Parlamento europeo e del Consiglio, del 3 aprile 2014, relativa all'ordine europeo di indagine penale (Законодателен декрет № 108 за транспониране на Директива 2014/41/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 3 април 2014 година относно Европейска заповед за разследване по наказателноправни въпроси) от 21 юни 2017 г. (GURI, бр. 162 от 13 юли 2017 г., наричан по-нататък „Законодателен декрет № 108/17“).

16 Член 4, параграфи 1—4 от Законодателен декрет № 108/17 предвижда:

„1. Районният прокурор към съда, в чийто район трябва да се извършат исканите действия, признава заповедта за разследване с мотивирано постановление в срок от тридесет дни от получаването ѝ или в друг срок, посочен от издаващия орган, но при всички положения в срок от не повече от шестдесет дни. Районният прокурор уведомява *Procuratore nazionale antimafia e antiterrorismo* [прокурор към Националната дирекция за борба с мафията и тероризма] за получаването на заповедта за разследване с цел координиране на следствените действия, когато разследването се отнася до престъпленията, посочени в член 51, параграфи 3 bis и 3 quater от Наказателно-процесуалния кодекс. При всички случаи копие от заповедта за разследване се предава на министерството на правосъдието.

2. В срок от 90 дни след това се пристъпва към изпълнението, като се спазват процесуалните условия, изрично поискани от издаващия орган, освен ако те са в противоречие с принципите на правния ред в страната. Извършването на действията по членове 21 и 22 при всички случаи се урежда от италианското право.

3. В неотложни случаи или при необходимост заповедта се признава и изпълнява в най-краткия срок, указан от издаващия орган.

4. Постановлението за признаване се съобщава на защитника на заподозрения от секретариата на прокуратурата в срока за уведомяване, който се прилага за него съгласно италианското право, с оглед на извършването на съответното действие. Когато италианското право предвижда, че защитникът има право да присъства при извършването на съответното действие, но без право на предварително уведомяване, постановлението за признаване му се връчва в момента на извършване на действието или непосредствено след това“.

17 Член 5, параграфи 1 и 2 от посочения законодателен декрет гласи:

„1. Когато издаващият орган иска действието да бъде извършено от съд или когато по силата на италианското право исканото действие трябва да бъде извършено от съд, районният прокурор признава заповедта за разследване и отправя искане за изпълнение до съдия-следователя.

2. При получаване на искането съдията разрешава изпълнението след проверка на условията за признаване на заповедта за разследване“.

18 Член 13 от Законодателния декрет гласи:

„1. В петдневен срок, считано от съобщаването по член 4, параграф 4, заподозреният и неговият защитник могат да обжалват постановлението за признаване пред съдия-следователя.

2. Съдия-следователят се произнася с определение след изслушване на районния прокурор. Определението се съобщава на районния прокурор и се връчва на заинтересованото лице.

3. Районният прокурор незабавно уведомява издаващия орган за този акт. При уважаване на жалбата постановлението за признаване се отменя.

4. Подаването на жалбата не спира изпълнението на заповедта за разследване, нито процедурата по предаване на резултатите от извършените действия. При всички случаи районният прокурор може да не предаде резултатите от извършените действия, ако има опасност от тежка и непоправима вреда за заподозрения, обвиняемия или заинтересования, в частност като последица от извършването на съответното действие.

5. Когато са налице основанията за отказ по член 10, при сезирането му с искане за изпълнение на заповед за разследване по реда на член 5 съдия-следователят отменя издаденото от районния прокурор постановление за признаване, включително по искане на страните.

6. При отмяна на постановлението за признаване заповедта за разследване не се изпълнява.

7. Заподозреният или обвиняемият, защитникът му, лицето, от което са иззети доказателства или имущество, и лицето, което би имало право на връщането им, могат също да обжалват постановлението за признаване на заповедта за разследване, с която е поискано изземането на доказателства. Съдът се произнася в закрито заседание по реда на член 127 от Наказателно-процесуалния кодекс. В този случай актът на съда подлежи на касационен протест от прокуратурата и касационно обжалване от заинтересованите лица на основание противоречие със закона в десетдневен срок, считано от съобщаването или връщането му. Касационният съд се произнася в закрито заседание в 30-дневен срок, считано от датата на протеста или жалбата. Подаването на протеста или жалбата няма суспензивно действие“.

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

- 19 На 14 ноември 2019 г. Procura della Repubblica di Trento (районна прокуратура Тренто, Италия) (наричана по-нататък „прокуратурата в Тренто“) получава европейска заповед за разследване, издадена същия ден от служба „Данъчно-наказателни дела“ в Мюнстер, която иска да се претърсят търговските помещения на ХК като част от водено по реда на Данъчния кодекс разследване за избягване на данъци в областта на подоходното облагане.
- 20 Раздел Л от тази европейска заповед за разследване, в който трябва при необходимост да се посочат данните за потвърдилия заповедта съдебен орган, не е попълнен.
- 21 С писмо от 20 декември 2019 г. прокуратурата в Тренто отправя искане до служба „Данъчно-наказателни дела“ в Мюнстер да ѝ изпрати копие от европейската заповед за разследване, потвърдена от съдебен орган.
- 22 С електронно писмо от 8 януари 2020 г. служба „Данъчно-наказателни дела“ в Мюнстер уведомява прокуратурата в Тренто, че европейската заповед за разследване не се нуждае от потвърждаване от съдебен орган. Службата пояснява, че съгласно член 399, параграф 1 от Данъчния кодекс тя изпълнява функциите на прокуратурата по наказателни дела за данъчни престъпления и затова трябва също да се счита за съдебен орган по смисъла на член 2, буква в) от Директива 2014/41.

- 23 В акта си за преюдициално запитване прокуратурата в Тренто отбелязва, че европейската заповед за разследване трябва задължително да е съдебно решение, в смисъл че съгласно член 2, буква в) от Директива 2014/41 трябва или да е приета от съдебен орган, или да е приета от административен и потвърдена от съдебен орган.
- 24 Всъщност според тази прокуратура от решение от 10 ноември 2016 г., Özçelik (C-453/16 PPU, EU:C:2016:860), което се отнася до европейската заповед за арест по Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки (ОВ L 190, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 3), по аналогия следва, че високата степен на доверие между държавите членки предполага участието на съдебен орган в процедурата по приемане на европейска заповед за разследване.
- 25 В настоящия случай обаче служба „Данъчно-наказателни дела“ в Мюнстер, която е административен орган, поддържа, че има право да издава европейска заповед за разследване, подписана от административния ѝ директор, без да е необходимо заповедта да е потвърдена от съдия или прокурор, тъй като член 399, параграф 1 от Данъчния кодекс овластява тази служба да упражнява същите права и задължения като германската прокуратура.
- 26 Във връзка с това прокуратурата в Тренто подчертава, че делото в главното производство повдига въпроса дали и в каква степен член 2, буква в) от Директива 2014/41 разрешава на съответната държава членка да изпрати европейска заповед за разследване, която е издадена от административен орган и не е потвърдена от съдебен орган.
- 27 В това отношение прокуратурата в Тренто отбелязва, че съображенията на Съда в решение от 27 май 2019 г., OG и PI (Прокуратури на Любек и на Цвикау) (C-508/18 и C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, т. 48 и 49), в което става дума за Рамково решение 2002/584, са приложими и в контекста на Директива 2014/41, тъй като европейската заповед за разследване, макар и да не се отразява върху личната свобода, все пак е твърде инвазивна мярка.
- 28 Освен това прокуратурата в Тренто смята, че е овластена да отправи това преюдициално запитване до Съда, въпреки че според текста на член 267 ДФЕС преюдициални запитвания може да се отправят само от „юрисдикция“ на държава членка.
- 29 Тя посочва, че в решение от 12 декември 1996 г., X (C-74/95 и C-129/95, EU:C:1996:491) Съдът наистина е приел, че италианската прокуратура не е компетентна да отправя преюдициални запитвания. Това решение обаче било ирелевантно за настоящия случай, тъй като делото, по което е постановено, се отнасяло до образувано от прокуратурата наказателно производство, в което задачата ѝ е не да реши при пълна независимост даден правен спор, а да отнесе евентуално делото за решаване от компетентния съд.
- 30 Същевременно прокуратурата на Тренто отбелязва, че в случая тя не е страна по наказателното производство, водено в Германия от служба „Данъчно-наказателни дела“ в Мюнстер. Освен това тя не можела да повдигне обвинение в Италия за деянията, посочени в разглежданата в главното производство европейска заповед за разследване, нито можела да отнесе тази заповед за разглеждане от съд, тъй като съгласно италианското право не съдът, а прокуратурата е компетентна да се произнася по признаването на европейските

заповеди за разследване и съответно да ги изпълнява или да отказва признаването им. Ето защо нямало „юрисдикция“, която да участва в производството по признаване на такава заповед.

- 31 В този смисъл в производството по изпълнение на европейската заповед за разследване италианската прокуратура трябвало да се окачестви като орган, който има за задача „да реши при пълна независимост даден правен спор“, и съответно като „юрисдикция“ по смисъла на член 267 ДФЕС.
- 32 При тези условия прокуратурата в Тренто решава да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли член 2, [...] буква в), подточка ii) от Директива № 2014/41 [...] — доколкото предвижда, че за издаващ орган може да се счита и „друг компетентен орган, определен от издаващата държава, който в съответния случай действа в качеството си на разследващ орган в наказателното производство и е компетентен да разпорежда събирането на доказателства в съответствие с националното право“, като уточнява обаче, че в този случай, „преди да бъде предадена на изпълняващия орган, ЕЗР се потвърждава след проверка на съответствието ѝ с условията за издаване на ЕЗР по настоящата директива, по-специално условията, посочени в член 6, параграф 1 от настоящата директива, от съдия, съд, съдия-следовател или прокурор в издаващата държава“ — да се тълкува в смисъл, че позволява на държава членка да освободи административен орган от задължението да поиска потвърждаване на европейската заповед за разследване, като го квалифицира като „съдебен орган“ по смисъла на член 2 от Директивата?“.

По допустимостта на преюдициалното запитване

- 33 В писмените си становища пред Съда германското правителство и Комисията изразяват съмнения дали прокуратурата в Тренто има качеството „юрисдикция“ по смисъла на член 267 ДФЕС.
- 34 Съгласно постоянната практика на Съда, за да прецени дали съответният запитващ орган притежава качеството „юрисдикция“ по смисъла на член 267 ДФЕС — въпрос, уреждан единствено от правото на Съюза — Съдът взема предвид съвкупност от обстоятелства, а именно дали органът е законоустановен, дали е постоянно действащ, дали юрисдикцията му е задължителна, дали производството е състезателно, дали той прилага правни норми и дали е независим (решение от 21 януари 2020 г., Banco de Santander, C-274/14, EU:C:2020:17, т. 51 и цитираната съдебна практика).
- 35 Що се отнася до критериите, свързани с това дали запитващият орган е законоустановен, дали е постоянно действащ, дали юрисдикцията му е задължителна, дали е независим и дали прилага правни норми, в преписката, с която разполага Съдът, няма данни, които да сочат, че прокуратурата в Тренто не отговаря на тези критерии.
- 36 Следва обаче да се провери и дали в производството, в рамките на което е решила да сезира Съда, прокуратурата в Тренто действа при упражняване на правораздавателни функции по смисъла на член 267 ДФЕС.

- 37 В това отношение от постоянната практика на Съда следва, че макар член 267 ДФЕС да не обуславя сезирането на Съда от състезателния характер на производството, в рамките на което националният съд отправя преюдициалния въпрос, националните юрисдикции могат да сезират Съда само ако пред тях има висящ спор и ако се произнасят в производство, което приключва с правораздавателен акт (решение от 28 февруари 2019 г., *Gradbeništvo Korana*, C-579/17, EU:C:2019:162, т. 34 и цитираната съдебна практика).
- 38 Когато обаче действат като изпълняващ орган във връзка с европейска заповед за разследване по смисъла на член 2, буква г) от Директива 2014/41, италианските прокуратури, каквато е прокуратурата в Тренто, не решават правен спор и съответно не може да се разглеждат като изпълняващи правораздавателни функции.
- 39 Всъщност член 1, параграф 1 от Директивата определя европейската заповед за разследване като съдебно решение, което е било издадено или потвърдено от съдебен орган на държава членка, за извършване на едно или няколко конкретни процесуално-следствени действия в друга държава членка с оглед на получаване на доказателства в съответствие с тази директива, включително такива, които вече са на разположение на компетентните органи на тази държава членка.
- 40 Съгласно член 1, параграф 2 от Директива 2014/41 държавите членки изпълняват европейската заповед за разследване въз основа на принципа на взаимно признаване и в съответствие с тази директива. Съгласно член 9, параграф 1 от Директивата изпълняващият орган признава европейската заповед за разследване, без да изисква допълнителни формалности, и прави необходимото за нейното изпълнение по същия начин и при същите условия и ред, както ако въпросното процесуално-следствено действие е било разпоредено от орган на изпълняващата държава. Съгласно същата разпоредба този орган може да реши да не изпълни европейска заповед за разследване, като се позове на някое от основанията за непризнаване или неизпълнение или на някое от основанията за отлагане, предвидени в тази директива. Освен това член 9, параграф 3 от Директива 2014/41 предвижда, че когато изпълняващ орган получи европейска заповед за разследване, която не е била издадена от издаващ орган по смисъла на член 2, буква в) от Директивата, изпълняващият орган връща тази заповед на издаващата държава (вж. в този смисъл решение от 8 декември 2020 г., *Staatsanwaltschaft Wien* (Фалшифицирани нареждания за банков превод) (C-584/19, EU:C:2020:1002, т. 43—45).
- 41 Както следва от съображение 34 от Директива 2014/41, предвидените в европейската заповед за разследване процесуално-следствени действия имат по същността си временен характер. Единствената цел на извършването им е да се съберат доказателства, а ако са налице необходимите условия за това — и тези доказателства да бъдат предадени на издаващия орган по член 2, буква в) от Директивата.
- 42 При тези условия изпълняващият орган по смисъла на член 2, буква г) от Директивата, който признава и изпълнява европейската заповед за разследване, не може да се смята за натоварен със задачата да „постанови решение“ по смисъла на член 267 ДФЕС. В това отношение единствено компетентните съдебни органи на издаващата държава членка са компетентни да се произнесат окончателно по тези доказателства в рамките на образуваното в тази държава наказателно производство.

- 43 Следователно, когато действат като изпълняващ орган по смисъла на член 2, буква г) от Директива 2014/41, италианските прокуратури, каквато е прокуратурата в Тренто, не се произнасят в производство, което да приключва с правораздавателен акт по смисъла на практиката на Съда, припомнена в точка 37 от настоящото решение.
- 44 Тази констатация не намира опровержение в обстоятелството, изтъкнато от запитващия орган и от италианското правителство в становището и в отговорите му пред Съда, че Законодателен декрет № 108/17 не предвижда съдебен контрол над решението на прокуратурата да не признае дадена европейска заповед за разследване.
- 45 Всъщност това обстоятелство, което извън всичко останало се и отнася само до хипотезата на непризнаване на съответната европейска заповед за разследване, е без значение за преценката дали италианските прокуратури, каквато е тази в Тренто, упражняват правораздавателна дейност по смисъла на член 267 ДФЕС, когато вземат решение относно признаването и изпълнението на такава европейска заповед за разследване. По-конкретно, това обстоятелство не се отразява на констатацията в точки 41 и 42 от настоящото решение, че предвидените в европейската заповед за разследване процесуално-следствени действия имат по същността си временен характер и поради това решенията относно признаването и изпълнението на европейските заповеди за разследване не могат да се оприличат на правораздавателни актове.
- 46 По всички изложени съображения следва да се констатира, че преюдициалното запитване, отправено от прокуратурата в Тренто, е недопустимо.

По съдебните разноски

- 47 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващия орган, последният следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

Преюдициалното запитване, отправено от Procura della Repubblica di Trento (районна прокуратура Тренто, Италия) с акт от 15 януари 2020 г., е недопустимо.

Подписи